

קוסמיטיקה קלה עבור מלובסנייה העיניים

איך אפשר לשכוח סרט כמו ראמבו? מפיקי הסרט לא יסכחו אותו, מפני שהיה מיכריזהו. שהם בעצמם תרו על נפלאותיו. מירשם ההצלחה של מאבק דמים חלק א' חזר על עצמו בריבית דריבית, כאשר גיבור וייטנאם, ג'ון ראמבו, שניסה לשקם את עצמו למרות השריף הפאשיסט (בחלק א') בא בחלק ב', שנקרא פשוט ראמבו, ועשה מה שהצבא האמריקאי כר לו לא הצליח לעשות. הוא גילה פלוגה שלמה של נשכחיי-מלחמה בוייטנאם, שהצבא האמריקאי קרא העדיף להשאירם מאחור, משקולים פוליטיים מזוהמים.

צופי הסרט בוודאי לא יוכלו לשכוח את ראמבו בגלל אותו מישפטי-מפתח נפלא שזרק סילווסטר סטאלונה, כשהביט בעיני העגל הגדולות והנכאות שלו ישר בפני המצלמה: "הללואי שהמלדת שלנו תדע לאהוב יותרנו קצת, כמו שאנחנו אוהבים אותה הרבה".

אבל כשיש פנינה כזו, חבל לצמצם את השפעתה לשוק האמריקאי בלבד. הרי המיזרח הרחוק הוא שוק מכובד מאוד, וראמבו בוודאי יכול להכפיל שם את הכנסותיו, בעיקר כשיש בו את כל המרכיבים האלימים הנחוצים בכמות מספקת לטעמו של המיזרח הרחוק.

יש רק הפרעה קטנה אחת — מלובסני העיניים לא יאהבו כליך את תיאור הוייטנאמים כחיות צמאות-דם. מה עושים? קוסמיטיקה קלה. בתירגום אין וייטנאם. לא היתה ולא נבראה. כל העסק הועבר למלחמת-העולם השנייה.

ומישהו אמר שלסטיבן ספילברג יש דמיון עשיר?

תדרוך

חובה לראות

- תליאביב — שושנת קאהיר הסגולה, כבודו של פריצי, אמאדאיוס. העד.
- ירושלים — שושנת קאהיר הסגולה, כבודו של פריצי.
- חיפה — שושנת קאהיר הסגולה, כבודו של פריצי.

תליאביב

*** שושנת קאהיר הסגולה (שחף, ארצות-הברית) — רומן בין מלצרת לבין גיבור דמוני של סרטי-קולנוע, היורד מן המסך כדי לפגוש אותה. וודי אלן במיטבו כבימאי, עם מיאה פארו במיטבה, בתפקיד הראשי.

*** כבודו של פריצי (לימור, ארצות-הברית) — מותחן ציני ומלגלג של ג'ון יוסטון, על מחסל של המאפיה המתאהב ברוצחת שכירה, ושניים אלה הם עור הטובים שבסיפור.

איך לעזור להיולד

חזרה לעתיד (אורלי, תליאביב, ארצות-הברית) — התכסיס מוכר ומשומש: מכונת-הזמן מסיעה גיבורי סיפור מדע בדיוני אל העבר, אלא שתחילת השגחתו של המפיק סטיבן ספילברג ובן-חיסותו הבימאי בוב (בעיקבות האוצר הרומנטי) צמקיס, והתסריטאי נון גייל, מקבל הרעיון הישן כמה משמעות חדשה ומעוד-כנות, שבעקבותיהן, כנראה, היה הסרט הזה להצלחה המיסית-חרית הגדולה ביותר של הקולנוע האמריקאי בשנה האחרונה. ראשית, החזרה היא בת 30 שנה בלבד בתוך הזמן. כך שהגיבור, בן-עשרה אופייני של אמצע שנות ה-80, מוצא עצמו בבלביליבו של עידן מרד-הנעורים. כשהרוק-נרול רק מתחיל לצוץ, ומה שחשוב יותר — הוא זוכה לראות את הוריו מולידיו, כפי שהם וכפי שהתנהגו כשהיו בני גילו.

שנית, הוא מרגיש שעל כתפיו רובצת האחריות שפני ה-היסטוריה לא ישתנו בשל חדירתו הבלתי-צפויה של גורם זר (הוא עצמו) לתוך מהלך אירועים שוטף, כך למשל, כאשר אמו, בת טיפשי-עשרה אופיינית בשנת 1955, מתאהבת בו. הוא צריך להסיט את תשומת-ליבה, בכל העדינות, ממנו אל מי שמיועד להיות אביו, כי אם הזיווג בין שניים אלה לא יצלח, הוא עצמו לא יוולד אף פעם. זו הפשטה של שלוחות קטלנית בגירסה הרבה יותר אנושית.

שלישית, בהומור רב הוא רומז לדור ההורים שלו כיצד צריכה להישמע מוסיקת-רוק אמיתית, ובנקודה זו הוא דווקא

באנו חושך לגרש

אגדה (גורדון, תליאביב אנגליה) — רידלי סקוט הוא בימאי שנמלט מזמן הווה כמו מן הדבר, או אל העבר (הדואליסטים) או אל העי-תיד (הנוסע השמיני בלייד ראנר) או אל האגדה, כמו בסרט הזה. אין הרבה אגדות שדילג עליהם תוך כדי הכנת הסרט החדש שלו. החל מן היפה וחיה, שהוא עצמו מצביע עליה כעל הבסיס לעלילה, דרך הסערה של שקספיר, היפהמיה הנמה ירח שחור של לואי מאל ושאר אגדות חד-הקרו. ועוד ועוד. בסך-הכל זה צריך להיות סיפור סימלי נשגב, שבו מתואר המאבק בין האור לחושך, מאבק-איתנים נוסח אהרימן נגד הורמוז. מן המיתולוגיה הפרסית. נסיך-המחשכים הפוחד רק מן האור ומן היצורים המסמלים אותו — צמד חד-קרן (סוסים שממנחם צומחת קרן בודדת אחת, וכל-כולם לבנים וצחורים) — שולח את קלגסיו לחסל את החיות הללו. אולם כדי לגלות אותם יש רק דרך אחת: לעקוב אחרי סמל-התמימות, שהיא נסיכה צעירה המסתובבת ביער, ממלכתה, חופשית ומאושרת, כל זאת, כמובן, עד שהיא מובילה, שלא בכוונה, את שליחי-הרשע אל משאת-נפשם.

מכאן והלאה, מהלך העלילה ברור בוודאי לכל מי שקרא פעם אגדה בחייו, ונראה שגם רידלי סקוט סבר כך. על כן, תחת לעסוק באמת בסיפור, הוא טרח ובנה עולמות קסומים, כאשר כל תשומת-הלב שלו מוקדשת לתפאורה, לצילום, לאיפור, ליצירת מציאות מלאכותית, שהיא מלאכת-מחשבת, אשר עוצבה כולה, מתחילתה ועד סופה, בתוך אולפן (קשה

כריסטופר לוי ומייקל גיי פוקס — צמיגי הזמן

כן דוחף את ההיסטוריה קצת קדימה, מה היה צק ברי עושה ללא עזרתו?

בסך הכל, זו קומדיה חביבה מאוד, המציבה בדרך עקלקלה את הילדים וההורים אלה מול אלה, כדי שיבינו אלה את אלה קצת יותר טוב. אין זה קולנוע גאוני ואין כאן רעיונות מהפכניים. ההברקה היא בדרך שבה מצא הצוות ספילברג-צמקיס-גייל את הדרך לבטא את הדברים כך, שגם כאשר הם שדופים, הם נשמעים כאן מריניים ומבדרים.

טום קרוס — למען נסיכה חופשית ומאושרת

להאמין בכך כאשר רואים את התוצאה. מבחינה חזותית הסרט הוא בהחלט חגיגה, והצוות הטכני כולו ראוי לפרסים, לעומת זאת, העלילה היא שקופה, הדמויות חד-מימדיות לחלוטין, ואם מיה סארה וטום קרוס, בשני התפקידים הראשיים, מנסים בלי הצלחה גדולה למכור קסם-נעורים במקום כישרון, הרי נוכחותו של טים (הצגת הקולנוע של רוקי) קרי כנסיך-המחשכים מורגשת בעיקר בתרומתו הקולית ה-מרשימה — כי פיסית, הדמות מאופרת כל-כך, וזוויות-הצילום מעוותות כל-כך, עד שקשה מאוד לדבר על הופעה או מישחק.

ג'ק ניקולסון ב-בבורדו של פריצי — המחסל מתאהב

ג'ק ניקולסון, קאתלין טרנר ואנג'ליקה יוסטון משתעשעים מאוד בתפקידים הראשיים.

*** אפוקליפסה עכשווי (בית ליסין, ארצות-הברית) — המבט האישי של קופולה על מלחמת וייטנאם, מתחיל כמותחן קלאסי, נמשך כסרט-מלחמה ראוותני ומסתיים בסוריאליזם מבובל למדי, מיבצע קולנועי חריפעי.

*** קאל (רב-חן, אנגליה) — סיפור-אהבה קטן וצנוע, בצל אווירת המוות, השינאה והטרור של צפון אירלנד, שבה הפרט נדרס על-ידי מאבקים שאינם נוגעים לו באמת, עם ג'ון לינץ' והלן מירן.

ירושלים

*** דון ג'ובאני (סמדר, צרפת) — האופרה של מוצארט כתרגיל בכימיו קולנועי וירטואוזי של הבימאי המנוח ג'וזף לוזי, תפאורה וצילום לעילא, אך זמרי האופרה אינם משתלבים תמיד.

חיפה

*** גונים (אורלי, ארצות-הברית) — הסמבה נוסח ארצות-הברית, יוצאים לגלות אוצר סמוי של שורדים, שבעזרתו יצילו את עיירתם מידי בנקאים מרשעים. סרט מישפחתי נוסח ריסני.

סילבסטר סטאלונה ב-מאבק דמים (ראמבו הראשון) למחוק את וייטנאם